

Tâm sự của một linh mục

René Gantier

Chuyển ngữ **Kim Ngân SB59**

Một đan viện của các xơ Clara đã giới thiệu cho tôi một tu hội Ý đón nhận các linh mục gặp khó khăn có tên là “*Fraternita*”. Tôi yêu cầu người khởi xướng tu hội, cha Teobaldo, vui lòng gửi cho tôi những tài liệu về công tác của ngài. Tôi viết: *Vì không tìm thấy được gì ở Pháp về việc tiếp nhận các linh mục hoán cải, con ao ước được làm quen với tổ chức Fraternita đang chứng minh điều mà Giáo Hội thực hiện qua cha. Tại Pháp, bầu khí đang ngự trị đối với các linh mục đã hồi tục thật đáng tiếc... Các linh mục “hồi tục” được xem như thất lạc. Người ta không đi tìm họ... con tin rằng hiện nay trong Giáo Hội, không có một phong trào bắt nguồn từ Chúa*

Thánh Thần mong cho các tín hữu và các linh mục xem các linh mục trong trường hợp của con như là những người anh em rất thân thương.

Từ khi tiếp nhận các tài liệu, tôi đã dịch chúng và san sẻ cho nhiều giám mục và các đan viện trưởng, các ngài nồng nhiệt cảm ơn tôi. Tôi đính kèm theo những tài liệu này một lời như sau: *Độc giả của những bản văn đính kèm ở đây sẽ hiểu dễ dàng sự nóng lòng của con trong việc phổ biến chúng, để một khi được nêu lên, trong đức tin và tình yêu, vấn đề giúp đỡ các linh mục đáng thương đang trong cơn khủng hoảng, hoặc rời bỏ Giáo Hội và không ai ua, mọi người chỉ biết phàn nàn hay lên án đồng thời rửa tay một cách giả hình, mà không làm gì để giúp đỡ họ khi còn thời gian... Vì vậy, nỗi bất hạnh lớn nhất đối với một linh mục là rời bỏ thừa tác vụ của mình với bất cứ lý do gì. Việc rời bỏ của các linh mục cũng là vết thương lớn nhất của Giáo Hội... Có thực ở Pháp không có gì dành cho việc tiếp nhận các linh mục gặp khủng hoảng hay không? Điều cấp bách là tổ chức Fraternita nên hiện hữu ở Pháp. Con khuyến khích lý do này của Giáo Hội và sẵn sàng hy sinh công sức của mình vào việc đó.*

Từ 1974, năm thành lập tổ chức cho đến năm 2000, Fraternita đã đồng hành cùng 807 linh mục giáo phận hoặc tu sĩ được các giám mục và

các vị bề trên gửi đến, trong số đó có 470 đã ở lại hay trở về đời sống tôn giáo hay đời sống mục vụ, và 218 người được chuyển qua đời sống thế tục. Những người này được theo dõi trong những cộng đoàn tiếp nhận, trong các gia đình hoặc các nhà hưu dưỡng.

Fraternita cung cấp các dịch vụ sau đây cho những người có thánh chức đang gặp khó khăn: tiếp xúc lần đầu và xem xét những nhu cầu cá nhân, đồng hành và đào tạo được hợp lý hóa thuộc lãnh vực tâm lý và tinh thần, những nghiên cứu và các chuyên môn hóa nghề nghiệp, những mối quan hệ nhân văn. Hơn nữa, tu hội còn giúp đỡ những người có liên quan: vợ và con cái của họ. Hội cũng quan tâm đến những mối quan hệ với những người thân cận, cha mẹ, các vị bề trên.

Tôi vô cùng tiếc nuối: tại sao, khi từ Việt Nam quay về, khi đã bị đổ vỡ về phương diện tâm lý và tinh thần, tại sao tôi đã không biết cha Teobaldo và công việc của ngài? Đã không có gì tương tự tại nước Pháp, hiện nay chắc chắn cũng không hơn gì so với thời kỳ đó.

Tất cả những gì cha tổng đại diện của tôi nói với tôi khi tôi nói với ngài về sự rời bỏ thừa tác vụ của tôi là như sau: “Cha có việc làm hay không?”

Cũng chính vì thế mà trong 30 năm qua, có

6 ngàn đến 8 ngàn linh mục của Pháp vì những lý do khác nhau đã rời bỏ thừa tác vụ linh mục. Đối với một vài người, đó là vì sự yếu đuối, đối với những người khác vì lòng trung thực, theo lời thánh Phao-lô: “Thà cưới vợ tốt hơn là tự đốt cháy mình” (*Thu thú nhất gửi tín hữu Cô-rin-tô 7, 9*). Bản văn này có tính quyết định đối với tôi.

Tôi nắm bắt từ một linh mục hồi tục khác suy nghĩ mà giám mục của ngài nói với ngài: “*Con hãy có tất cả các cô nhân tình theo ý con, nhưng con đừng lấy vợ!*” Người nào sống trong sự thật nhất, kẻ chọn ra đi hay kẻ ở lại trong những hoàn cảnh như thế?

Các cụ linh mục là những con người bị giằng co, về những vấn đề mà Giáo Hội có lẽ phải hướng đến. Không thể nào một Giáo Hội tự xưng là mẹ lại không quan tâm đến những người thường là những người đầy tớ tuyệt vời của mình. Vì nhắc đến vấn đề mà tôi đã từng sống trong máu thịt từ 20 năm qua, mà người ta đang tha thứ cho tôi vì đã làm điều đó với xúc cảm của của một linh hồn luôn bị tổn thương sâu sắc và đang đau khổ.

Bây giờ, tôi có hai căn tính: một căn tính linh mục trở về với sự hoán cải và căn tính của người cha gia đình mà tôi đã không chuẩn bị. Cảm tưởng về một sự thất bại trên hai bình diện: linh mục và gia đình.

Vấn đề duy nhất của tôi: trở thành một vị thánh ở trong và qua đời sống gia đình, đồng thời tiếp tục chịu khổ vì không được thi hành thừa tác vụ. Tôi có cảm tưởng đã đánh hỏng cuộc đời tôi, trong khi tôi chắc chắn đang thành công. Thánh giá thật quá nặng nề.

Sau đây là điều tôi đã viết vào một ngày u buồn, tháng bảy năm 2000:

“Các linh mục lấy vợ hoặc đã rời bỏ sứ vụ là những tiện dân của Giáo Hội. Cho dù sám hối, như bản thân tôi, họ không có bất cứ quyền lợi nào... Người ta chỉ làm một điều, phàn nàn về họ... Nếu Giáo Hội thương yêu chúng tôi, ước mong Giáo Hội đến với chúng tôi, dù phải bị rách nát vì những bụi gai trên đường đi! Chúng tôi là hạng tín hữu duy nhất không thuộc đối tượng của bất cứ mục vụ nào...”

Điều đáng tiếc nhất đối với các con cái của tôi, đó là tình trạng thiếu học hỏi về tôn giáo. Chúng tôi có thể trao đổi đó cho chúng như thế nào, trong khi chúng tôi đang ở ngoài lề Giáo Hội, bị nhôi nhét bởi biết bao mặc cảm đối với tất cả những gì là tôn giáo? Tôi cảm thấy cô độc, để biến đổi “bức tường than khóc” thành “bức tường hòa giải” như ĐTC Gioan Phao-lô II ở Giê-ru-sa-lem. Ngài tiến nhanh, nhưng Giáo hội có theo ngài hay không? Ôi con người tốt lành, được Thiên Chúa ở cùng, được Chúa Thánh Thần thôi

thúc! Hồi Đức Thánh Cha rất thánh, chính cha ban cho con lòng can đảm tiến lên phía trước, giống như cha, để phá hủy những bức tường của sự vô cảm và căm thù: cha, bức tường của lòng căm thù giữa các ki-tô hữu và những người Do Thái, con, bức tường của sự im lặng giữa Giáo Hội và các linh mục có vợ, và những đứa con bất hạnh nhất của họ.

Thánh giá của tôi: không còn thi hành thừa tác vụ trong Giáo Hội, khi tôi đã từng sống vì điều đó rất lâu. Bị ngăn cấm thi hành thừa tác vụ mặc dù tôi đã sám hối, điều đó còn tệ hại hơn nếu như tôi không ăn năn sám hối. Cho dù trở về, nhưng vẫn bị tách rời. Không thể tham gia vào Sứ mạng truyền giáo của Giáo Hội, trong khi đó là ơn gọi sâu xa của tôi, ơn gọi mà tôi đã thiết lập đời sống của tôi trên đó. Hơn nữa, nếu như có tình trạng thợ gặt quá thừa thãi, nhưng họ thiếu một cách trầm trọng, còn tôi, tôi ở lại đó để không thể làm gì cả.

Tôi đã mất đi những linh mục bạn, những linh mục của Hội Truyền Giáo Hải ngoại và những linh mục khác. Sự thánh thiện hay tự tử, đó là sự lựa chọn một trong hai.

Có lẽ tôi phải gặp gỡ Đức Thánh Cha, như nhiều vị thánh đã từng làm điều đó: có lẽ ngài sẽ hiểu tôi. Nếu như tôi viết thư cho ngài chẳng?”

Bức thư được hình thành trong nhiều ngày,

những lý lẽ chống chất, những đoạn văn được thành lập. Tôi sẽ chuyển qua hành động chẳng? Ngày 28 tháng bảy, tôi thức trắng đêm vì việc này. Ban sáng, nó hiện diện trước mặt tôi, không gạch xóa. Tôi gửi thư qua bốn con đường... Bưu điện là một, vì tin tưởng là ít nhất một bản sẽ đến tay người nhận. Sau đây là nội dung của bức thư:

Đức Giáo hoàng John Paul II trong Đại hội giới trẻ thế giới, người đã trả lời thư của cựu linh mục René Ganthier. Hình: Arturo Mari, Cơ quan tin tức Công giáo.

Trọng kính Đức Thánh Cha

Dù cho bức thư này có thể khiến cho cha khóc, con khẩn xin cha hãy đọc nó cho đến hết.

Con là một trong số 50.000 linh mục trên thế giới đã rời bỏ thừa tác vụ. Phần con, đó là vào năm 1982, năm con đã thành lập một gia đình. Vợ con có tên là

Dany. Chúng con đã sinh được bốn con. Chúng con tất cả đều rất khốn khổ. Nếu con đã tìm được một ai đó giúp con trong giai đoạn này của cuộc đời, có lẽ mọi sự đã khác đi, nhưng con đã phải tự xoay xở một mình.

Từ hơn một năm nay, Thiên Chúa đang thôi thúc con hoán cải, vào dịp năm Toàn Xá... Cho đến ngày con viết ra những lời cầu xin tha thứ đính kèm theo đây (1).

Ai không xúc động trước tấm gương của cha? Cha là vị đại ngôn sứ của Giáo Hội hiện nay. Cha đang tiến tới chỗ vượt qua những trở ngại, chỉ rõ đường đi. Vì muốn noi gương cha, một sự thêm muốn điên cuồng đã đến với con, đó là hòa giải 100% với Thiên Chúa và Giáo Hội. Còn biết bao trở ngại cần phải vượt thắng! Đúng thế, con sẽ bắt đầu tiến trình duy nhất của việc hòa giải, đó là cầu xin phép chuẩn cho những cam kết linh mục. Con không biết có một lối thoát nào khác cho trường hợp của con hay không. Hoàn toàn ăn năn hối cải, có lẽ con có thể được phục hồi hoàn toàn vào trong thừa tác vụ, nếu như con không có gia đình. Nhưng con đã có con cái: bốn phận của con là quan tâm săn sóc cho chúng và ở lại với chúng.

Nhưng, trọng kính thừa Đức Thánh cha, việc đánh mất tình trạng giáo sĩ và việc miễn trừ những nhiệm vụ đi kèm với nó khiến con không hài lòng

chút nào. Như cha biết, con người thâm sâu của con, đó là linh mục. Nhân cách của con đã biến đổi bởi hàng chục năm thừa tác vụ. Và bây giờ con đắm mình trong sự tha thứ, sự tha thứ hoàn toàn của cha mà không có điều kiện, có lẽ nó sẽ phục hồi cho con vào tình trạng trước kia. Có phải người cha của đứa con hoang đàng đã tha thứ cho nó với những điều kiện hay không? Con nghĩ rằng trái lại ông đã yêu thương nó còn hơn người anh trai của nó vẫn luôn ở với người cha. Ông đã giết bê béo và họ đã ăn tiệc mừng! Cha có giết bê béo cho việc trở lại của con cùng với những đứa con của con, những con cái của Chúa và của cha, hay không?

Con nghĩ rằng sự tha thứ của cha sẽ trọn vẹn. Tuy nhiên, con sẽ không cảm thấy như thế nếu như cha không phục hồi cho con dù dưới hình thức này hay hình thức khác, thậm chí tượng trưng, trong thừa tác vụ linh mục. Con sẽ cảm thấy như là một sự tước đoạt thường trực việc bị tách rời khỏi bất cứ thừa tác vụ nào. Thậm chí con cũng tự hỏi trong trường hợp này có lẽ tốt hơn con không nên thực hiện bất cứ tiến trình chính thức nào của sự hòa giải, vì nó sẽ là nguồn đau khổ bổ sung, vì con không thể đau khổ nữa.

Con hiểu rõ rằng cha không thể giao phó cho con một giáo xứ truyền thống, vì những nhiệm vụ gia đình, con không có thời giờ để quan tâm lo lắng. Điều

con van xin, đó chỉ là khả năng trong trường hợp cần thiết giúp đỡ cha sở của con, bằng cách cử hành bí tích thánh thể vào ngày chúa nhật ở nơi này nơi nọ của những việc phụ trách hành lễ của ngài hoặc cho những bệnh nhân hay những người già ở bệnh viện.

Đức Giáo hoàng Francis tại Bức Tường Phía Tây ở Thành Jerusalem cổ
hôm 26 tháng Năm, 2014. Hình: AFP/Thomas Coex

Con biết đó là một ý tưởng điên cuồng, nhưng không hơn gì ý tưởng của cha khi cha cầu xin sự tha thứ dưới chân Bức Tường Than Khóc. Trong năm Toàn Xá này – sau đó sẽ là quá muộn – phải có được những sáng kiến điên cuồng, xem xét những giải pháp điên cuồng, thoát ra khỏi chủ nghĩa pháp lý một lần và sống trong sự tự do của con cái Thiên Chúa. Chúa Giê-su là chủ nhân của ngày lễ Sabbath. Cha là chủ nhân của một vài lệ luật của Giáo Hội, mặc dù những

luật ấy có tính cách truyền thống trong Giáo Hội la-tinh, chúng cũng không buộc phải vĩnh cửu và sẽ có thể thay đổi một ngày nào đó. Cha là chủ nhân của việc áp dụng những luật lệ này, chúng có thể, tại sao lại không, có những luật trừ, không vì thế mà chúng biến mất. “Luật là vì con người, không phải con người là vì luật!” Cha biết rõ hơn con là trong Các Giáo Hội theo nghi thức đông phương, các linh mục có thể có gia đình.

Đau khổ biết bao khi nghĩ rằng, nếu như con thuộc về một nghi thức nào đó, con có thể thi hành chức vụ linh mục đồng thời vẫn gìn giữ được gia đình của con!

Một nỗi đau khác còn to lớn hơn nữa đó là biết rằng con không thể cộng tác với việc Truyền Giáo của Giáo Hội nữa, một Giáo Hội đã không có linh mục nữa ở nước Pháp. Trọng kính Đức Thánh Cha, xin hãy chấp nhận cho con, vì con đang sẵn sàng. Hãy giúp cho con có thể tham gia vào Sứ mạng truyền giáo hoàn vũ để làm cho mọi người nhận biết Chúa Giê-su và tình yêu của Ngài.

Xin cha hãy cầu nguyện cho con trước khi phúc đáp cho con. Ước gì phúc đáp của cha là phúc đáp của Chúa Ki-tô, vì chúng con là linh mục trong Người.

Nếu cha không thể ban cho con thừa tác vụ, hãy ban cho con ít nhất điều sau này: ngày 28 tháng mười hai năm 2008 sẽ là kỷ niệm năm mươi năm thụ phong

linh mục của con; trong dấu chỉ hòa giải với Giáo Hội, ước gì con có thể cử hành trước toàn thể cộng đoàn ki-tô hữu đang tập hợp một thánh lễ tạ ơn trong nhà thờ của giáo xứ con, một thánh lễ khác trong nhà thờ của giáo xứ nguyên quán của con tại Vendée.

Xin cha cầu nguyện cho con và gia đình con. Con mong chờ một dấu chỉ tình yêu của người cha đối với đứa con bất hạnh và yêu thương là con đây.

Ngày xưa, các thánh thực hiện việc hành hương đến Rome để đón nhận những hồng ân của Đức Thánh Cha. Đó là trường hợp của thánh Tê-rê-xa thành Li di ơ, Charles de Foucauld và nhiều vị khác. Vì không thể đến Rome để dâng lời khẩn xin của con lên cha, ước gì bức thư này sẽ thay thế điều đó.

Trọng kính Đức Thánh Cha, con tin tưởng vào cha và vào tính phụ tử của cha. Trong năm Toàn xá này, xin cha hãy làm điều gì đó phi thường cho chúng con, điều mà Chúa Thánh Thần sẽ nói với cha.”

Ngày 24 tháng tám thư phúc đáp đến với tôi

Văn phòng thư ký quốc gia Vatican,

Ngày 21 tháng tám.

Thưa ông

Qua lá thư của ông đề ngày 28 tháng bảy năm 2000, ông đã trình bày với ĐTC Gioan Phao-lô II về tình trạng khốn khổ của ông và nhất là cầu xin ĐTC chấp nhận cho ông một hình thức phục hồi trong thừa

tác vụ linh mục. ĐTC xúc động vì niềm tin tưởng mà ông đã biểu lộ với ngài như thế, ngài hết sức cảm ơn ông và ngài đang dang lời cầu nguyện sốt sắng cho chính ông và gia đình ông.

Ngoài ra, tôi có trách nhiệm thông báo cho ông biết rằng lá thư của ông đã được chuyển cho Thánh Bộ Phụng vụ và kỷ luật về các Bí Tích, cơ quan mà ĐTC đã ân cần ủy thác việc nghiên cứu những vấn đề này...

G.B Ré, phụ tá”

Tôi sung sướng vì lá thư. Ngài đã trả lời cho tôi và ngài đã hiểu lời cầu xin của tôi: có lẽ đây là lần đầu tiên có người trình bày cho ngài một lời yêu cầu như thế. Nhưng không phải là câu trả lời thực sự cho vấn đề của tôi. Việc chuyển cho một Thánh Bộ có nhiệm vụ nghiên cứu những vấn đề này che giấu điều gì? Tôi san sẻ tài liệu cho nhiều bạn bè, đồng thời với nội dung bức thư của tôi.

Đó là thời kỳ mà các giám mục cảm ơn tôi khi tôi đã gửi cho các ngài trong hội *Fraternita*. Lần này, không ai nghi ngờ những ý định của tôi nữa, tảng băng đã vỡ tan. Điều mà tôi có thể xem như một trắc nghiệm thật tích cực: vâng, tôi có thể lôi kéo sự chú ý của các ki-tô hữu của nước Pháp và các mục tử của họ về vấn đề của các linh mục “ra đi” và chất vấn Giáo Hội đến vấn đề của họ. Tôi

có cơ hội tốt để làm điều đó, vì chính tôi liên hệ ở điểm cao nhất. Với lá thư này của ĐTC, và những câu trả lời của họ, tinh thần đang ở đỉnh cao.

Tôi sống tuần lễ này trong hy vọng.

Trích từ: Confessions d'un prêtre marié